Ч. 196. Пятниця 31 серпня (13 вересня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ще про замах на Мек Кінлїя. — З македоньских комітетів).

Донесеня з Буффало потверджують, що доси не сконстатовано у Мек Кінлїя закаженя крови і можна майже на певно сказати, що до закаженя крови не прийде; можна лиш побоювати ся иншого якого несподїваного обороту в недузї. На случай, коли би стан здоровля Мек Кінлїя в найблизших днях поправив ся, лїкарі не будуть добувати другої кулї. На кождий спосіб президент буде мусїв на якийсь час усунути ся від правлїня. — Під враженем замаху всї майже американьскі часописи розбирають справу, в який спосіб треба поборювати анархістів. Они гадають, що анархізм то недуга занесена із заграницї і тому на їх погляд треба завести як найостріші средства против еміґрантів. На те треба би змінити конституцию союзну так, аби центральне правительство могло займити ся тою справою без огляду на поодинокі держави північної Америки. Однако инші часописи кажуть, що вправдї анархізм дістав ся до північної Америки з Европи, однако вже на місци зродив ся властивий американьский анархізм, виплеканий радикальною пресою, чого найлїпшим доказом єсть то, що Чолґош єсть родовитим Американцем і там вихований. — Всї анархістичні товариства в Америцї північній піддано вже під надзір полициї і імовірно будуть они розвязані. Часописи доносять, що коли президент виздоровіє, то після закона виновник замаху може бути засуджений що найвисше на десять лїт вязницї. Однако єсть намір обжалувати єго рівночасно о публичне насильство, недозволене ношенє оружия і т. д. бо після американьского карного закона всї кари додає ся так, що остаточно кара випала би висша. Коли би Мек Кінлї умер, Чолґош був би засуджений на смерть. — Дальші депеші з Америки доносять: Тайна полиция новойорска відкрила, що замах був уложений в Сінсінатї. Первістно анархісти мали намір убити президента в войсковім таборі коло Клївленд, але Чолґош опер ся тому з огляду, що табор був близько місця, де мешкає єго родина. — Увязнена Ема Ґольдман насамперед заперечила, немов би она була тою гляданою анархісткою. При полицийнім переслуханю зізнала, що Чолґоша бачила лише один раз, а то дня 5 липня в домі родини Ізааків, де була в гостинї. Чолґош хотів єї пізнати, а що она спішила ся на дворець, то він єї провів. Перечить немов би щось такого говорила до Чолґоша, що могло би на него вплинути, аби допустив ся замаху. Ізаака, що має бути видавцем анархістичних часописий, арештовано. Арештовано також господаря дому, в котрім увязнено Ґольдманівну, а всї увязнені суть обжаловані, що були в змові, аби убити президента.

Комітети альбаньский і македоньский т. є. комітети Арнаутів-магомедан і Болгарів-християн оголосили проґраму спільної акциї альбаньско-болгарскої. — Проґрама опирає ся на засадї децентралізациї а головною єї цїлию є подїл европейскої Туреччини на дві великі автономічні провінциї, Македонию і Альбанию. Ініцияторн проґрами предкладають границю між Альбанією і Македонією після засад принятих в С. Стефаньскім мирі. Столицею Альбнїї було би місто Ельбасан, а Македониї Солун. Ґенерал-ґубернаторів іменував би, як давнїйше для Всхідної Румелиї, султан за згодою держав і то для Альбаниї магомеданьского Альбанця, а для Македониї християньского Болгарина. Поодинокі адміністративні власти мали би таку орґанізацию, яка була в Румелиї; султан іменував би всїх висших урядників. Язиками урядовими були би: в Альбаниї турецкий, альбаньский і славяньский, а в Македониї турецкий, болгарский і грецкий. Полиция рекрутовала би ся із всїх народностий, а офіцирів милициї іменував би ґенеральний ґубернатор. В декотрих більших містах могли би ґарнізоновати войска турецкі. На розказ султана можна би переводити набір рекрута, призначеного до оборони границь европейскої Туреччини. По всїх містах македоньских, де суть грецкі епископскі столицї (патриярхати) мають бути основані також столицї болгарскі (екзархати). Почавши з третим роком по переведеню такої орґанізациї, відступало би ся 20% доходів з обох провінций Порті, яко данину суверенови (зверхникови). Буджет і закони для провінций предкладані ґенерал-ґубернаторами, рішали би репрезентациї, вибирані загальним безпосередним голосованєм, а затверджені султаном. Проґраму предложено зборам начальників поодиноких ґруп і она принята симпатично, а султан вислав до Альбаниї своїх двох адютантів, щоби справу на місци розслїдити.

Маруня.

(З польского — М. бар. Ґаґен).

I.

Золотою струєю спливали лучі западаючого сонця на вербову улицю, що перетинає село Горинцї. Бідна та й нечисленна, бо ледви з двайцять хат зложена осада, має спільну прикмету всїх сїл на Руси. Видиш в ній якійсь смуток, чуєш тут якусь пустку. На право розстелюєсь піскова рівнина, на лївій сторонї ліс, пропадаючий темною смугою десь далеко, там, де сонце западає за високі гори.... а куди лиш звернеш очи, зачудувати тебе мусить сей спокій природи, тая тайна, недогадна, тиха одностайність. Просторонь промавляє до тебе сумовитим голосом думи: здаєсь тобі, що доходить до твого уха жалїбна нута рускої думки тиха.... тихесенька.... і гине небавом серед за, мовклої природи.

Було то в пятницю вечером. Дорогою ішла молода з двома дружками, і після сьвятого звичаю в тих сторонах, вступала до кождої хати, просячи о благословенє, і всюди, крім звичайного желаня: „Бог най благословить!" виходила обдарована, то хлїбом, то коноплями, то иншим яким дарунком на нове ґаздівство. При кінци улицї дївчата скрутили стежкою, що веде через ліс до двора, бо туди провадила найблизша дорога. Ледви поступили кілька кроків: — „Диви! панї тут є" — тручаючи свою товаришку, сказала одна з дружок. Та, котру дївчата назвали панею, сидїла на траві, з роботкою на колїнах, а очи єї сьміялись до двох прегарних дїточок, що бавились коло неї. Дївчата зблизились до неї, а Маруня, віддавши поклін, просила тричи о благословенє. „А то ти, Маруне?" лагідним голосом промовила женщина. „Коли-ж твій шлюб?" — „В недїлю, як Пан Біг дасть дождати", відповіла дївчина, клонячись до колїн панї. „А дуже любиш свого судженого?" — питала дальше панї, вдивляючись в красне лице дївчини. Зарумянилась Маруня під зеленим вінком, що украшав єї гарну, ясну головку, спустила сьміючі ся очи, і без намислу відповіла: „Дуже! прошу панї".

* * *

Дуже несправедливо привикли декотрі уважати любов за відрубний привилей осьвічених і богатих кляс людскої суспільности. Здаєсь їм, що сей простий трудолюбний бідний нарід не в силї єї відчути. Любов в їх уяві потребує богатих блискучих рамців, котрі представляє грiш і розум. Фальшиве й лихе се понятє! Любов потребує лиш серця, а де-ж серце лекше найти, як не там, куди ще не дійшло віспутє розуму, котре нам нераз без відомости серце затроює!

Роман — то книжка, написана для нашої забави; часом картки сеї книжки виняті з житя, нераз власного, але чи би їм прийшло коли на гадку пошукати романа в простім житю одної в тих дївчат сїльских, на котрі они часто як на низші сотворіня поглядають? А прецїнь Маруня Федьова, котрої шлюб і весїлє мали відбутись в недїлю, була геройкою сїльского роману, о котрім нїхто не знав, нїхто не говорив і нїхто не писав.

Маруня була одинокою дочкою Пазьки Федьової, вдови по ковалю з Горинець. Трудолюбива та жінка виховала честно свою доню, і тая виросла на вродливу, красну, вісімнайцятьлїтну дївчину. Неоден вже син господарский посилав сватів до стрункої мов сосна, все веселої Маруні, але дарма: Маруня о жаднім з них і чути не хотїла. Длячого? Проста причина: серце молодої селянки полюбило убогого Василя Лучку, а ясні єї очи на иншого й поглянути не хотїли. Василь тимчасом служив у війску. На поворот єго ждала Маруня, а дожидаючи, пригадувала собі, як він попращав ся з нею там при рiчцї, де пійшла по воду, плачучи, що на другий день Василь мав відійти до войска. Черпала воду, другою рукою втираючи очи, аж нараз узріла в тій водї образ Василя, а тодї так тяжко зробилось їй на серци, коли згадала, що вже єго завтра не побачить, що замість ним утїшитись, голосно заридала. Він обняв єї сердечно, успокоїв жаль солодкими словами: „Не плач! я верну і оженю ся з тобою...." Пійшов, а дївча часто бігало над ріку, вдивляло ся в пливучу воду, як би хотїло віднайти в ній Василїв образ.

* * *

Три роки минуло, Василь вернув, заповіди вийшли і в недїлю мав бути шлюб. Дївчина весела, щаслива збирала по селї благо-

Вибори до Сойму з міст.

При вчерашних виборах з курії міскої вибрані отсї посли:

Львів: Є. Е. др. Леонард Пентак, др. Тад. Малаховский, Мих. Михальский, Тад. Романович, др. Тад. Рутовский і селянин людовець Яков Бойко.

Краків: Др. Лєо, Яворский і Федорович, четвертого посла не вибрано, бо не мав абсолютної більшости голосів. Другий вибір відбуде ся імовірно в понеділок.

Бяла: Др. Станислав Лазарский.

Бохня-Вадовиці: Др. Фердинанд Майс 947 голосами на 950 голосуючих.

Броди: Октав Саля 299 голосами на 301 голосуючих.

Бережани-Золочів: Др. Стан. Шецель одноголосно.

Дрогобич: Леонард Висневский 468 голосами на 470 голосуючих.

Горлиці-Ясло: Жигм. Яворский 642 голосами. Контркандидат дотеперішний посол Войт. Бехоньский одержав 616 голосів.

Ярослав: Др. Володисл. Яль 392 голосами против Ів. Квятковского, котрий одержав 132 голосів.

Коломия: Бронислав Витославский одноголосно.

Новий Санч: Є. Е. др. Дунаєвский 395 голосами против 59 голосів, котрі упали на Лємана.

Подґурже: Фр. Марцевский 787 голосами на 789 голосуючих.

Перемишль: Др. Леоп Тарнавский 681 голосами на 689 голосуючих.

Ряшів: Др. Станисл. Яблоньский одноголосно.

Самбір: Др. Фр. Томашевский 453 голосами. Противний кандидат др. Штаєрман одержав 402 голоси.

Сянік-Коросно: Казимир Литиньский 671 голосами. Дотеперішний посол др. Ів. Юґендфайн одержав 566 голосів.

Станиславів: Др. Лев Біліньский 684 голосами на 685 голосуючих.

Стрий: Др. Фрухтман 616 голосами против 389, що упали на радника судового Вариводу.

Тарнів: Ад. Вайгінґер 335 голосами. Противний кандидат др. Вінковский одержав 112 голосів.

Тернопіль. Ем. Михаловский 866 голосами против 292, що упали на судового радника Ізид. Мидловского.

Новинки.

Львів дня 12 го вересня 1901.

— З перемискої епархії. В пропозицию принягі оо.: на Скваряву нову: Макс. Зятик, Лев Пясецкий. Лонг, Тустановский. Вол. Утриско. Йос. Каранович. Ів. Валюх. Лев Саламон: на Волковию: Ник. Добряньский Мих. Ростович: на Ліщини: Ів. Фекуля: на Ліцовате: Ник. Добряньский, Ів. Фекула, Лев Пабак, Кир. Пирожок; на Вербіж: Вол. Левицкий (стар.): Петро Дуркот (стар.), Юл. Гумецкий (стар.): на Королеву руску: Ів. Русиняк, Ем. Юрчакевич. Ів. Сенета. Ем. Венгринович. Вас. Волошиньский. Дан. Полошинович; на Ульгівок: Петро Гісовский Вол. Пасальский. Арт. Мельник, Мих. Пирожок, Юл. Гумецкий (молод.), Лонг. Тустановский, Конст. Миколаєвич. Андр. Бенцін. Орест Сиротиньский, Мих. Демцьо; на Райтаревичі: Стеф. Сапрун, Макс. Калинич, Ром. Кмицикавич. Ів. Созаньский, Стан. Алексевич, Ів. Литиньский, Ілия Маковей, Ант. Весоловский. Мих. Сливиньский, Петро Гумовский, Петро Княжиньский, Ів. Сорокевич, Александер Лебедович, Ник. Нестерович, Сим. Борис, Сив. Кмицикевич, Петро Нерчиньский, Вікт. Савчак, Анат. Козаневич. Ів. Лисикевич, Ів. Ольшаньский. Ів. Товарницкий. — Канон. інституцию на Папоротно одержав о. Генр. Поляньский. — Завідательство в Туриньску одержав о. Евг Кульчицкий. — До інституциї на Сконів візваний о. Ів. Демянчук.

— О. Спиридіона Каргута, заступника учителя при ц. к. академічнії ґімназиї у Львові, іменував митрополичий Ординарият ексортатором при тій ґімназиї.

— Руско-народний театр під зарядом товариства „Руска Бесїда" дасть в Ярославі ще слїдуючі представленя: В четвер дня 12-го вересня „Поворот батька" опера в 3 актах Ярецкого, розпічне „З любови" штука в 1 акті Мозера, а закінчить „Заручини по смерти", комедия в 2 відслонах: в суботу 14 вересня „Дон Цезар" оперетка в 3 актах Делїнгера; в недїлю 15 вересня „Душегуби" народна драма зі співами і танцями Тогобочного.

— Нова зелїзниця. З Перемишля пишуть, що відбула ся нарада в справі намїреної будови зелїзниці з Ярослава або з Перемишля до Бірчи, а відтам до Коросна коло Устрік Ухвалено вибрати комітет, котрому припоручено: 1) поробити кроки, щоби від міністерства зелїзниць дістати дозвіл на приготовляючі технїчні роботи; 2) постарати ся у краєвого виділу о переведенє комерцияльних розслїдів для обчисленя рентовности зелїзниці: 3) зібрати дорогою субскрипциї від місцевих інтересантів, від повітів, міст і місточок фонди. потрібні на виготовленє проекту, вимаганого до ревізиї траси, вкінци 4) поробити всї заходи для зреалїзованя будови.

— Нова приватна женьска ґімназия. П-ні Бельска зі Львова оповіщує: „Від 17 лїт веду у Львові курси приготовляючі до іспитів учительских, і доси около 700 учениць моїх зложило з добрим успіхом іспит зрілости. іспити кваліфікацийні. виділові, з жіночих робіт і фребліьский. Тепер отвираю приватну семинарию чотиролїтну, для котрої з упованєм висних властий поробила я вже відповідні кроки до узисканя права публичности. Учениці приймаю до дня 15-го с. м.; условя приступні так для місцевих як і замісцевих. — *Мария Бельска*, Львів, ул. Паньска ч. 5.

— Товариство „Родина" в Коломиї подає отсим до відомости, що вечерок в танцями відбуде ся дня 1 жовтня с. р. в сали щадницї.

— Добра нагода заробити 1000 долярів. Ґенеральний австро-угорский консулят в Новім Йорку пошукує Кароля Цітербаха, угорского підданого, родом з Будапешту, котрому померла недавно сестра, лишаючи велике майно. Від 1880 до 1886 р. працював він при телеграфічнім урядї в Новім Йорку, пізнїйше виїхав не знати де. Хто би знав о нїм і дав знати до згаданого консуляту, дістане 1000 долярів нагороди.

— До Канади. Подарі, еміґрацийний агент сидить в львівскій вязници і дожидає засуду за веденє еміґрацийного руху з Галичини до Бразилиї.

словеня, желаня і дарунки, а мати тимчасом поралась коло приготовань до торжества, бо весїлє дочки мало бути гучне. Накуплено муки, горівки, забито товсте теля, а Пазька то тим запасам придивляла ся гордо, то знов заглядала до скринї, де була зложена богата виправа Марунї. Дочка єї була богатою, посажною дівчиною, а мати не жалувала довголїтної працї, коли за те могла нинї віддати Марунию за того, котрого само серце дівчини вибрало. Що-ж Федьовій Пазьцї шкодило, що Василь Лучка, крім сил і охоти до працї, нїчо більше не мав, коли дочка єї мала чисту і велику хату, дві коровицї в оборі і не порожну клуню? Як-же щасливою чула ся, що їм буде могла віддати все те, а сама у них осяде і поглядати-ме на їх щастє. Вечером, коли вже всї роботи покінчила, вийшла на обійстє, а Маруня сїла на порозї хати. Там на краю темно-синього неба сходив місяць білолиций, розливаючи довкола бліду срібну ясність; поля і сїножати білїли наче водні рівнини. Чути було кваканя жаб, сьпів соловейка в корчах, шум ріки пливучої під лїсом. Марунї здавало ся, що она вперше бачить так чудесний вечер, а в кождім разї она чула перший раз потребу приглянути ся єму. Не довіряла свому щастю, що вже позавтра віддасть ся за Василя, що позавтра то само красне, безкрає, блакитне небо, той місяць побачить знов над своєю хатою.

Побігла над річку, глянула в бистро пливучу воду, що бачити хотїла? — не знаю.... узріла себе і всьміхнула ся до свого щастя.

Місяць зіткнув ся з хмаркою в своїй дорозї, вкрив ся нею, потемнїло, вода на річцї заблисла сталевою тїнню.... пес на селї жалїбно завив.... Дївчина стряслась і втїкла до хати.

II.

Горить! огонь! — Пронимаючий той виклик збудив около півночи сплячих мешканцїв села. Хто живий, вибіг з хати: селяне з коновками і гаками, жінки з дїтками на руках, а всї бігли в сторону, звідки клубами бухав дим зза густих вербових корчів. Стогни, плач, крик, лаянє собак, відгомін сокири, дим, взбиваюча ся в гору полумінь, спадаючі горючою каскадою міліони іскор — от і огонь на селї. Нараз сильнїйший лоскіт, серце роздираючий стон і всьо гине в обнятях всенищачого елементу.

Нїгде слово „всьо" не єсть так добре приложено, як до сїльского огню. Забрав він Пазьцї Федьовій всьо — і може в годину по виклику, котрим збуджено село, гурток сусїдів окружала вдову, що стояла з заломаними руками над курним згарищем працї цїлого житя. Нїчо... нїчо не лишилось лиш купа попелу. Там блиснула полумінь, тут злетїла в гору іскра, сьміюча ся, шалена, мов черв, що вє ся коло гробу людского щастя. Верба стояча коло хати що вечером ще колисала свої буйні вітовки, стояла тепер з спаленими конарами, страшна своєю нагостию видавалась виразом плачу й жалю, так глубоко в серци застряглого, що вже чоловік устами висказати єго не може, лише взнїсши очи на небо посилає жалобу там, з відки лиш потїха прийти може.

Коло матери стояла Маруня мовчки, від болю скаменїла. Сльози спливали по блїдім дївочім личку, а в руках затисненіх держала она з барвінку сплетений вінець. Був то шлюбний вінок, приготований на завтрішний день. Ледви мала тілько часу, аби єго зірвати з над ліжка, над котрим висів, і з тою бідною, одинокою добичою, видертою полуміни, стояла она не рухаючись, з оком вдивленим в одно місце того згарища, де блискали то знов гинули червоні огники. Може дївчина, не знаюча досьвідів судьби, несьвідома сеї страшної науки житя, котра призвичаює нас до виду згарищ, бо все, що нам дороге, в попіл переміняє — може питала сего зимного згарища: чи оно справдї з волї Божої?

Вітрець повівав стяжками вінка, місяць як перше освічував село й лїс, поля і сїножати блищали з далека мов водні рівнини; чути було, як квакали жаби, як співав соловейко в корчах, як шуміла пливуча під лїсом річка — бо страшною єсть незмінність природи в порівнаню з зміною, якій підлягає чоловік і єго щастє. Одна хвилина вистане, щоби цїлком змінити житє людске... та хвиля минає, а ми дивимось на те само, що приглядало ся нашому щастю тим самим оком — недолї... В недїлю замість до шлюбу пійшла Маруня з матерю до двора просити о поміч і ратунок. Приобіцяно їм дерево на нову хату, аби могли єї перед зимою поставити, — тимчасом мали замешкати в комірнім у сусїди.

Нещастє рідко коли спадає на чоловіка поодиноко: як маґнес притягає оно другі нещастя і знущає ся над бідною, зломаною жертвою. Ще не вистигло зовсїм згарище Федьової хати, а вже говорено в селї, що Василь не буде з Марунєю женити ся, бо тепер була она бідною, біднїйшою навіть від него. Говорено о тім голосно при Пазьцї і Марунї, як говорить ся о чімсь звичайнім, імовірнім. З початку дївча не хотїло тому вірити, нетерпеливо дожидало Василя, котрий пійшов був до сусїдного села на роботи, а він певне одним словом розвіє сумні єї думи.... Василь прийшов і з страшною холоднокровностию потвердив ті віс-

Тимчасом якийсь другий агент насилає з Антверпії відозви, якими заохочує селян до еміграциї до Канади. Відозви підписує якийсь Кпиштовчик. Тисячі таких відозв мали прийти до Галичини, длятого можна побоювати ся нової еміґрацийної горячки. Духовеньство, народні учителї і всї ті, що мають вплив на селян, повинні як найенерґічнїйше відклонювати селян від еміграциї.

— **Наука руского язика і письменьства для дївчат**, що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партері в школї виділовій ім. Т. Шевченка. Виділ „Руского товариства педаґоґічного" звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителїв і опікунів, щоби заохотили свої дїти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. професор рускої ґімназиї др Іван Копач.

— **Движима азбука**, — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з прикладом до уставленя букв. Цїна 10 корон: для учителїв народних і книгарень по 8 корон. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропіґійский (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **Ґімнастичні вправи для учеників** зачинають ся в рускім „Соколї" з днем 2-го вересня. Вправи будуть відбувати ся 3 рази в тиждни, т. є. в понедїлок, середу і пятницю для учеників молодших від ½6—½7 години, для старших від ½7—½8 години вечером. Вписи відбувають ся в тих самих днях і годинах від дня 2-го вересня, ул. Підвале ч. 7. Вкладка місячна виносить 1 К. Вправи відбувати ся будуть під доглядом і управою ишколених настоятелїв. За старшину товариства ґімн. „Сокіл": Др. *Гукевич*, за голову. *Денис Кучика*, справник.

— **За злочин підкупства** засудив станиславівский суд купця з Ворохти Бернарда Доше на кару 6-тиждневого арешту. Доше, старають ся о трафіку, післав скарбовому респіцієнтови п. Волод. Лисикевичеви листом 50 корон за те, щоби підпер просьбу Дошого у властий. Але респіцієнт доніс о тім судови.

— **Електричне сьвітло при фотоґрафованю.** В однім з найбільших заведень фотоґрафічних в Новім Йорку недавно відбували ся проби уживаня електричного сьвітла при фотоґрафованю. Доси уживані жерела сьвітла не принесли пожаданих успіхів. Блискавичного сьвітла маґнезіового, як і електричної лямпи лукової годї було уживати, бо фотоґрафована особа, звернена лицем до сьвітла, під вражінєм блиску, виходила на фотоґрафії неприродно. Маґнезіове сьвітло та сьвітло лукової лямпи були за слабі При пробі, що недавно відбула ся в Н. Йорку, уживано 22 електричних лямпок, уложених в формі решета над головою фотоґрафованого. Сила їх сьвітла виносить 5.000 сьвічок. Фотоґрафованє треває всього 2 до 3 секунди, але є 20 разів дорожше як при деннім сьвітлї.

— **Від Турки** пишуть під днем 6 с. м.: В ночи на нинї падав у нас сніг пластовець, так що перелоги по верхах забілїли ся. Слота неустанна. Збіжє, що град не доколотив, пропадає на стеблї, а друге гниє в островах. Понід полонини дики роблять величезні шкоди, а облаву справити і прополошити дичину нікому і не снить ся. Худоба в ярмарках спала в цїнї. Сумний гороскоп на слїдуючий рік, тим більше, що й булї, єдина підпора хлїбови, не зародили в сім роцї, а й та дробина гниє і порховатіє.

— **Також забудько.** Оногди якась жінка, що їхала зелїзницею до Височан коло Праги, забула у ваґонї свою дитину. Аж коли поїзд виїхав із стациї, мати пригадала собі, що нема дитини. Зараз зателєґрафовано до слїдуючої стациї, і там передано дитину начальникови, де єї опісля мати відобрала.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 12 вересня. Президент угорского кабінету п. Сель конферував тут вчера довший час з мінїстром справ заграничних ґр Ґолуховским.

Кіль 12 вересня. Прибула сюди цариця з чотирма дочками в гостину до своєї сестри, жени кн. Генрика пруского.

Новий Йорк 12 вересня. New York Herald доносить, що Чолґош признав, що замах був вислїдом заговору, в котрім взяло участь більше людий.

Ґданьск 12 вересня. О год. 3 по полудни прибув сюди цар Николай в товаристві цїсаря Вільгельма. Німецка фльота повитала гостя сальвами.

Брукселя 12 вересня. Впевняють тут, що знов піднесено проєкт за почином правительств Европи і північної Америки, аби скликати до Брукселї конференцию в справі анархізму.

Курс львівский.

Дня 11-ого вересня 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530·—	540·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	358·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	525·—	535·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·30	98·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·90	91·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденський:		
Австр. черв. хреста	48·—	49·—
Угорск. черв. хреста	24.—	25·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К	58·—	62·—
Базиліка 10 К	16·50	16·90
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·10	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

ти. Він уже з нею женитись не буде, не може... она тепер віддасть ся певне за богатшого.... може-б вернув ся Гринько з Сокаля, бо єму Маруня дуже в око впала... Дівча дивилось нїби слухаючи а на правду нїчо не чуло, нїчого не розуміло, крім того, що він вирікав ся єї. Коли Василь вийшов з хати, пійшла й она за ним, сперта о двері дивилась за відходячим, а кождий єго крок тягаром олова спадав на єї серце. В хвили, коли мав зникнути на скрутї улицї, витягнула она за ним руки, хотїла закликати єго, але голос завмер в горлї і з болїзним стоном усунулась она на землю.

Минув оден і другий тиждень, о Василю і Маринї перестали вже й говорити. З двора звезли на місце згарища приобіцяний материял, але не порав ся нїхто при нїм. Пазька доглядала хорої дочки, забуваючи о давній спаленій і о новій маючій ставити ся хатї. Хороба Марунї не видавала ся грізною; дївчина їла, ходила, говорила, тілько мов би без відома, як би гадки єї убігли з минулим щастем. Сьвіже лице дївчини стягнулось і зблїдло, усьміх нїколи не завитав на єї стиснених губах, хиба тогди, коли сидячи сама приглядала ся шлюбному вінкови. Зівяв вже і за кождим торкненєм видавав сумний, плачливий шелест, властивий мертвому листю. Сусїдки, вібравши ся в сьвято коло місця де стояла хата Пазї (бо дивно притягає нас образ знищеня), говорили нераз о Марунї, що она вмирає з туги за Василем, а він тимчасом залицяє ся до Гандзї з Дроговижа, котрої батько дає сто золотих в день шлюбу, два шнури ґрунту та мабуть ще й ялівку.

З кінцем жовтня в шість недїль по остатній розмові з Василем Маруня одного ранку не могла з постелї підняти ся — темно робилось їй в очах, а безсильна голова спадала на груди матери. Вечером була ще слабшою, з плачем і дитинною жалобою кликала Василя, хотїла строїти ся в вінок, кажучи, що вже час до шлюбу, бо дзвонять в церкві, а він на неї жде, по неї прийшов.... На другий день, заки церковний дзвінок задзвонив на службу Божу, душа бідної дївчини опущена на тій земли перенесла ся до лучшої країни.

* * *

В кілька недїль вивезено на кладовище другу білу домовину. Стара Пазька, поховавши дочку, сказала: „І я туди за нею піду". І пішла тихо, без терпіня, без жалоби, бо вже для неї на земли не було цїли житя.

* * *

Перший сніг падав густими платками, присипуючи могилку Марунї, на котрій на деревлянім хрестику мати перед смертию привязала віночок. Бідний сей віночок, вирваний з полумени, був вірним єї товаришем і тепер ще зівялою, зісхлою зеленю маїв гріб дївчини і довгий, послїдний єї сон колисав піснїю давних мрій.

Снїг паде, присипає чорне місце, на котрім стояла хата, де перше тілько щастє пробувало... присипає звезений материял, присипає сьвіжі могили.... Дивись — вже все білїє, гине під ледоватою зимною покривою.... ще хвилька — і нїчого не буде видко, лиш білу снїжну рівнину. На безлистних деревах сидять чорні ворони і крячуть зловіщим голосом сумні думи.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).